

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 260/2018-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. apríla 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcu Ladislava Orosza a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED] zastúpených advokátom JUDr. Jurajom Jurovským, Vajanského 1955/58, Piešťany, vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 95/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. marca 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľky“ v citáciách aj ako „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 95/2008 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že 26. júla 2001 sa na okresnom súde začalo konanie v právnej veci o uplatnenie práv zo zodpovednosti za vady a iných právnych nárokov proti žalovanému [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“).

Pôvodným žalobcom v 1. rade bol v napadnutom konaní pán [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], naposledy [REDAKOVANÉ] (ďalej len „pôvodný žalobca“), ktorý zomrel [REDAKOVANÉ] a jeho právnymi nástupcami – dedičmi boli žalobkyňa v 1. rade – sťažovateľka [REDAKOVANÉ], ako aj žalobkyňa v 2. rade – sťažovateľka [REDAKOVANÉ], ktorá už bola pôvodným spoločným žalobcom s nebohým manželom.

Sťažovateľky v bodoch 2 až 6 sťažnosti opisujú priebeh napadnutého konania a uvádzajú mená jednotlivých zákonných sudcov, ktorým bola vec postupne pridelená. V sťažnosti zdôrazňujú, že *„V tomto súdnom konaní sa uskutočnilo jediné pojednávanie, a to dňa 14. 10. 2003 na Okresnom súde Piešťany, ešte pod pôvodnou spisovou značkou: 11 C 166/01, s prerokovaním veci samej (zákonný sudca [REDAKOVANÉ])...“*

Od 23. 07. 2004 do 19. 12. 2017 – t. j. do späťvzatia žaloby, nebolo nariadené súdom prvej inštancie žiadne ďalšie pojednávanie, ani nebolo vo veci meritórne rozhodnuté.“

Sťažovateľka [REDAKOVANÉ] a pôvodný žalobca podali 15. apríla 2004 prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky *„sťažnosť na nečinnosť Okresného súdu Piešťany a tým na ich porušovanie práva na verejné prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov“*.

Predsedníčka okresného súdu im prípisom sp. zn. Spr 2124/04 zo 14. júna 2004 odpovedala. Potvrdila, že v napadnutom konaní dochádzalo k prietahom, čo odôvodnila *„nedostatkom sudcov a vysokým nápadom vecí“*.

Sťažovateľky ďalej uvádzajú, že *„Napriek tejto odôvodnenej sťažnosti žalobcov v 1. a 2. rade sa však nič nezmenilo, súd prvej inštancie bol stále nečinný, ich právo bolo naďalej porušované, tak ako je uvedené vyššie a vyplýva zo spisu.“*

Sťažovateľky v sťažnosti citujú viaceré ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, ako aj Civilného sporového poriadku, z ktorých podľa ich názoru vyplýva *„základná povinnosť súdu a sudcu zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie“*.

Sťažovateľky ďalej odôvodňujú podanú sťažnosť takto:

«Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa článku 48 odseku 2) ústavy a práva podľa článku 6 odseku 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), v súlade s doterajšou ustálenou judikatúrou Ústavného súdu SR (napríklad: IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04, III. ÚS 95/2013), Ústavný súd SR by mal zohľadniť tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť vecí, o ktorej všeobecný súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania – sporovej strany a postup

samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria by mal Ústavný súd SR považovať aj povahu prerokúvanej veci.

A.) Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť sporu, v ktorom sú sťažovatelia žalobcami (uplatnenie práv zo zodpovednosti za vady diela a náhrada škody) možno konštatovať, že obdobné žaloby možno zaradiť k štandardnej agende všeobecného súdnictva, preto dĺžka konania nemohla byť závislá od právnej alebo skutkovej náročnosti prerokúvanej veci.

B.) Ďalším kritériom, podľa ktorého by mal Ústavný súd SR zisťovať existenciu zbytočných prietáhov v napadnutom súdnom konaní, by malo byť správanie sťažovateľov ako sporovej žalujúcej strany tohto súdneho konania. Možno konštatovať, že k neúmernej dĺžke napadnutého konania sťažovatelia, alebo ich právny zástupca, neprispeli a to ani čiastočne. K tomu je možné dodať, že sťažovatelia, resp. ich právny zástupca v priebehu konania poskytovali primeranú súčinnosť.

C.) Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého by mal Ústavný súd SR zisťovať, či došlo k porušeniu označených práv sťažovateľov, je postup samotného okresného súdu, proti ktorému sťažnosť smeruje.

Je nespochybniteľné a identifikovateľné, že okresný súd bol viackrát a dlhú dobu neodôvodnene v nečinnosti, tak ako je obsahom bodov I./2.) až 5.) tejto sťažnosti.

Na základe uvedeného možno konštatovať, že v napadnutom konaní okresného súdu je identifikovaných celkovo 153 mesiacov, t. j. 12,75 roka neodôvodnenej nečinnosti!, t. j. od 10. 09. 2002 do 14. 10. 2003 – 12 mesiacov, od 14. 10. 2003 do 21. 11. 2008 – 61 mesiacov, od 21. 11. 2008 do 12. 01. 2010 – 13 mesiacov, od 12. 01. 2010 do 24. 10. 2012 – 32 mesiacov, od 24. 10. 2012 do 31. 07. 2013 – 9 mesiacov, od 08. 04. 2015 do 12. 09. 2016 – 17 mesiacov a od 15. 12. 2016 do 04. 10. 2017 – 9 mesiacov). K uvedenému je potrebné dodať, že v dôsledku postúpenia spisu zo súdu prvej inštancie na odvolací súd – bol spis od augusta – septembra 2013 na odvolacom súde a bol vrátený súdu prvej inštancie dňa 08. 04. 2015.

Pri hodnotení postupu Okresného súdu Piešťany podľa sťažovateľov je potrebné vychádzať aj z konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR, podľa ktorej zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty,

tak ako je napokon obsahom bodov I./2. až 5. tejto sťažnosti, (napríklad: II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08, III. ÚS 95/2013).

Uvedené skutočnosti vo svojom súhrne prispeli k stavu, že konanie na súde prvej inštancie trvalo vyše 17 rokov bez toho, aby súd vydal rozhodnutie vo veci samej.

3.) Z vyššie uvedených skutočností podľa sťažovateľov vyplýva, že Okresný súd Piešťany v napadnutom súdnom konaní nepostupoval v súlade so základnými právami sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa článku 48 odseku 2) ústavy, preto postupom tohto okresného súdu v konaní pod posledne vedenou spisovou značkou: 4 C/95/2008, došlo k výrazným a zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľov podľa citovaného článku ústavy.

4.) Sťažovatelia sa domnievajú, že okrem porušeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa článku 48 odseku 2) ústavy, tým, že išlo v ich právnej veci v napadnutom súdnom konaní o majetkový spor v nemalej sume, v spojení s vynaloženými trovami len na súdne poplatky, pritom okresný súd bol dlhé roky nečinný a nevydal meritórne rozhodnutie, bolo zároveň porušené aj ich základné právo na vlastníctvo podľa ustanovenia článku 20 odseku 1) ústavy a právo na majetok podľa ustanovenia článku 1 odseku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.»

Na základe uvedeného sťažovateľky navrhujú, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví, že

„1.) Základné právo sťažovateľov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa ustanovenia článku 48 odseku 2) Ústavy Slovenskej republiky a podľa ustanovení článku 6 odseku 1) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa článku 38 odseku 2) Listiny základných práv a slobôd postupom Okresného súdu Piešťan v konaní vedenom pod spisovou značkou: 4 C/95/2008 porušené bolo.

2.) Základné právo sťažovateľov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] na vlastníctvo podľa ustanovenia článku 20 odseku 1) Ústavy Slovenskej republiky a práva na majetok podľa ustanovenia článku 1 odseku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd, postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod spisovou značkou: 4 C/95/2008 porušené bolo.

3.) Sťažovateľom [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] priznáva spoločne a nerozdielne finančné zadosťučinenie v sume 17.000,00 € (slovom: sedemnasťtisic eur), ktoré je Okresný súd Piešťany povinný vyplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4.) Okresný súd Piešťany je povinný uhradiť sťažovateľom [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] náhradu trov konania spolu v sume 386,82 € (slovom: tristoosemdesiatšesť eur a osemdesiatdva centov) na účet ich právného zástupcu JUDr. Juraja Jurovského, advokátska kancelária, Vajanského 1955/58, Piešťany, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“.

II.

Podľa l. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo pravnickych osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (dalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd navrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde navrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, navrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné navrhy alebo navrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj navrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. ústavný súd môže odmietnuť aj navrh, ktorý

je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľky namietajú, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu ich práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby jeho vec bola prerokovaná verejne, bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť iba v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná...

Podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré stanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

II.1 K namietanému porušeniu základných práv sťažovateliek podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (ďalej len „označené práva“) postupom okresného súdu v napadnutom konaní

Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08).

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti smerujúcej proti zbytočným prietahom v súdnom konaní ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktorý vylučuje, aby ten orgán (okresný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (III. ÚS 263/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, III. ÚS 342/08).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už v sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred jej podaním (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu týchto práv nečinnosťou tohto súdu v čase doručenia sťažnosti nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci

do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že namietané porušenie označených práv sťažovateľky odôvodňujú predovšetkým tým, že *„napadnuté konanie trvalo vyše 17 rokov bez toho, aby súd vydal rozhodnutie vo veci samej“*.

Tak, ako vyplýva zo sťažnosti a z pripojených príloh, napadnuté konanie skončilo zastavením konania v dôsledku späťvzatia žalobného návrhu, a to na základe uznesenia okresného súdu č. k. 4 C 95/2008-244 z 28. decembra 2017, ktoré nadobudlo právoplatnosť 24. januára 2018.

Z uvedeného vyplýva, že v čase podania sťažnosti ústavnému súdu (sťažnosť bola podaná na poštovú prepravu 26. marca 2018) už okresný súd svojím postupom v napadnutom konaní nemohol porušovať označené práva, keďže toto konanie bolo

v tom čase už právoplatne skončené. Táto skutočnosť v súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľiek po predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľiek podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu v napadnutom konaní

Pokiaľ ide o sťažovateľkami namietané porušenie ich základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, sťažovateľky svoju sťažnosť v tejto časti odôvodnili len veľmi stručne, a to: *„Sťažovatelia sa domnievajú, že okrem porušeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa článku 48 odseku 2 ústavy, tým, že išlo v ich právnej veci v napadnutom súdnom konaní o majetkový spor v nemalej sume, v spojení s vynaloženými trovami len na súdne poplatky, pritom okresný súd bol dlhé roky nečinný a nevydal meritórne rozhodnutie, bolo zároveň porušené aj ich základné právo na vlastníctvo podľa ustanovenia článku 20 odseku 1) ústavy a právo na majetok podľa ustanovenia článku 1 odseku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“*

Z uvedeného možno dovodiť, že sťažovateľky namietajú porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu v súvislosti s trovami konania, ktoré im vznikli v dlhoročnom súdnom spore.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľiek zisťoval, či ochranu ich právam, porušenie ktorých namietajú v tejto časti sťažnosti (t. j. základnému právu vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu), neposkytujú všeobecné súdy na základe opravných

prostriedkov im dostupných, ktoré možno považovať za účinné právne prostriedky nápravy namietaného porušenia označených práv.

Ako už bolo uvedené, napadnuté konanie skončilo zastavením konania v dôsledku späťvzatia žalobného návrhu, a to na základe uznesenia okresného súdu č. k. 4 C 95/2008-244 z 28. decembra 2017, ktoré nadobudlo právoplatnosť 24. januára 2018 (ďalej len „právoplatné uznesenie“).

Druhým výrokom právoplatného uznesenia bolo určené, že žalobkyniam v 1. a v 2. rade (sťažovateľkám, pozn.) sa nárok na náhradu trov konania proti žalovanému nepriznáva.

Okresný súd v odôvodnení právoplatného uznesenia v bodoch 24 až 27 podrobne odôvodňuje nepriznanie náhrady trov sťažovateľkám. Ako z bodu 26 právoplatného uznesenia vyplýva, *„Podanie zo dňa 19. 12. 2017 v časti, ktorým obe strany navrhli, aby súd ani jednej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania, súd podľa jeho obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) posúdil ako vzdanie sa práva na náhradu trov konania stranami sporu.“*

V bode 27 právoplatného uznesenia okresný súd uvádza: *„V danom prípade mali vo veci procesný úspech iba žalobkyne, aj to iba v rozsahu 14,70 %. Žalovaný nemal vo veci žiadny procesný úspech. Vychádzajúc z ust. § 256 ods. 1 CSP žalobkyniam vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu zodpovedajúcem pomeru procesného úspechu strán sporu, v danom prípade v rozsahu 14,70 %. Keďže žalobkyne sa výslovne vzdali práva na náhradu trov konania, súd im nárok na náhradu trov konania proti žalovanému nepriznal.“*

Z poučenia právoplatného uznesenia vyplýva, že proti nemu bolo možné podať podľa § 357 a nasl. Civilného sporového poriadku odvolanie ako riadny prípustný opravný prostriedok.

Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu ústavný súd nie je oprávnený poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol domôcť ochrany v konaní pred všeobecným súdom vlastnými, dovolenými a Civilným súdnym poriadkom ustanovenými procesnými úkonmi (podobne napr. I. ÚS 85/97, I. ÚS 89/97).

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Za uvedeného stavu bolo možné podať proti uzneseniu okresného súdu, ktorým bolo konanie zastavené odvolanie, ktorého prípustnosť by vyplývala z § 357 písm. a) a písm. m) Civilného sporového poriadku. Podľa zistenia ústavného súdu však sťažovateľky odvolanie nepodali. Nevyužili teda účinný zákonný opravný prostriedok, ktorý mali k dispozícii, čo zakladá neprípustnosť sťažnosti v tejto časti.

Napokon treba uviesť, že sťažovateľky ani len netvrdili (tým menej preukazovali), že odvolanie nepodali z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Preto ani neprichádzal do úvahy prípadný možný postup ústavného súdu v zmysle § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľiek v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. apríla 2018